

stanovena podle odstavce X. kolektivní smlouvy, podle něhož se zaručuje dělníku za práci úkolovou při normálním výkonu výdělek o 10% vyšší, než činí jeho pravidelná mzda. V tomto směru zjistil však první soud, že žalobci přidělená oprava žentouru není vůbec úkolovou prací a měla proto býti vykonána jen ve mzdě, ježto není zařazena do ceníku, v němž stanovena jest odměna za úkolovou práci, a že mistr František Z. k žádosti žalobce vyhotovil na tuto práci »úkolku«. Když tedy žalobce odepřel vykonati opravu žentouru jako úkolovou práci za odměnu 15 Kč a důsledkem toho mistr František Z., odvolav úkolku, žádal, by práce byla vykonána ve mzdě, jak již původně nařídil, neměl žalobce důvodnou příčinu k odepření výkonu této práce. Ostatně odvolací soud vychází z názoru, že zaměstnanec není vůbec oprávněn odepřít výkon přidělené mu práce pro neshodu o tom, má-li býti odměněna jako práce úkolová, či nikoliv. Takovéto difference ohledně mzdy mohou býti do datně odklizeny, nemohou však býti uznány za oprávněný důvod k odepření naléhavé práce, ježto by jinak zdárný a nerušený chod závodu mohl býti vážně ohrožen. Poněvadž žalobce přes opětne vyzvání výkon přidělené mu práce bezdůvodně odepřel, a takovéto odepření práce jest na roveň postavití neoprávněnému opuštění práce, byla žalující strana oprávněna žalobce ihned bez výpovědi propustiti (§ 82 písm. f) živn. řádu).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Odepřel-li žalobce výkon nařízené mu práce jen proto, že se mu zdála mzda stanovená mistrem Z-em býti nepřiměřeně nízkou, nelze toto odepření uznati za důvodné. Nejvyšší soud schvaluje názor, že zaměstnanec není oprávněn, by odpíral výkon práce, kterou jest podle pracovní smlouvy povinen konati a která mu byla přidělena, jen proto, že není srozuměn s tím, jak se tato práce odměňuje. Není-li zaměstnanec spokojen s výší odměny, která se mu za určitou práci poskytuje, má na vůli, by se domáhal zákonným způsobem přiměřené úplaty za ni, a to — není-li nic jiného umluveno nebo není-li při službách takového druhu jiného obyčeje — až po jejím výkonu (§§ 1152, 1154 první odstavec obč. zák.). Případně k tomu podotknul odvolací soud, že by zdárný a nerušený chod závodu byl vážně ohrožen, kdyby pouhé neshody mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem o tom, jak ta která práce má býti odměněna, byly uznány za oprávněný důvod k odepření výkonu prací uložených zaměstnanci v mezích pracovní smlouvy. Podle zjištění nižších soudů žalobce vůbec nezačal s uloženou mu opravou žentouru, ač mu bylo celkem třikráte nařízeno, by na ní začal pracovati ihned. V tom jest spatřovati neoprávněné zanechání práce podle § 82 f) živn. řádu, k němuž stačí, odepřel-li zaměstnanec bezdůvodně třeba jen jednou vykonati určitou práci.

Čís. 11864.

Nároku na náhradu za zohydění obličeje ztrátou oka není na závadu, že poškozený odmítá dáti si zasaditi a nositi umělé oko.

(Rozh. ze dne 8. září 1932, Rv I 1112/32.)

Žalovaný udeřil žalobce do tváře, čímž bylo žalobci způsobeno poranění na tváři a vyraženo mu oko. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, mimo jiné též za zohyždění ztrátou oka. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci za zohyždění 3.000 Kč a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pokud se týče náhrady za zohyždění má soud podle posudku znalce za dokázáno, že by žalobce mohl sice nositi protézu, čímž by výraz jeho obličeje nabyl pravidelné tvárnosti a jen zohyždění v obličeji zůstane, ale to že nemá u něho, staršího člověka, významu. Znalec sice uvedl, že by protéza a její zasazení stálo celkem 60 Kč, avšak soud uvážil, že žalobce není povinen nositi umělé oko, a že žalovaný stav jeho zavinil a v tomto zohyždění že trpí jeho vředlečná činnost, neboť společensky jest méněcenným a hlavně při poptávce po práci hledí se k tomu, že jest zohaven, takže podle § 1326 obč. zák. zohyždění jest tu na překážku zaopatření, přisoudil mu soud podle § 273 c. ř. s. za zohyždění částku 3.000 Kč, při čemž vzal soud i v úvahu, že žalobce mohl by si protézou svůj stav (zohyždění) nahraditi. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že procesní soud přiřknul žalujícímu náhradu za zohyždění po rozumu § 1326 obč. zák., ačkoli si toto zohyždění způsobil sám žalobce tím, že odmítl nositi umělé oko. Odvolatel při svých vývodech přehlíží, že žalobce kromě vyjmutého oka má od zlého nakládání předmět sporu tvořícího ještě viditelné jizvy na obličeji, a dále, že nemůže býti nucen, by si dal nasaditi a nosil umělé oko. Právem proto první soud přisoudil náhradu za zohyždění, kteréž žalujícímu jest na újmu při jeho zaměstnání a vzbuzuje dojem menší způsobilosti pro nedostatek jednoho oka.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že žalobci byla přiznána náhrada za zohyždění obličeje, ač oba znalci potvrdili, že si toto zohyždění obličeje žalobce způsobil sám, odmítnuv nositi umělé oko. Než odvolací soud správně dolíčil, že žalobce nemůže býti nucen k tomu, by si dal nasaditi a nosil umělé oko, neboť na tuto povinnost poškozeného nelze uznati ani z předpisu § 1326 obč. zák. ani ze všeobecných pravidel tohoto zákona o náhradě škody, vyslovených v §§ 1294, 1304 a 1325 obč. zák. Proto mu byla právem náhrada za zohyždění přiznána. Při tom sice odvolací soud ještě poukázal k tomu, že žalobce kromě vyjmutého oka má od zlého nakládání ještě také viditelné jizvy na obličeji, aniž ovšem při vyměření, při přezkoumávání, přiznané částky kladl zvláštní důraz na tyto jizvy. Za to jest žalovaného poukázati k důvodům rozsudku soudu první stolice, podle nichž tento soud již při výměře odškodnění za zohyždění přihlížel i k tomu, že by si žalobce po případě mohl svůj stav polepšiti umělým okem. Na tom odvolací soud nic nezměnil.

Čís. 11865.

Vydáním a přijetím směnek znějících na československé koruny jen k zajištění úvěru (krycí směnky), nikoliv na místě placení, nebylo nutně